

"Håltagningshistoria"



Ulf Rönnqvist fyller 50 år 950603!

Ulf är känd som en otroligt kreativ människa som med okonventionella metoder och entusiasm byggde upp Sveriges allra största håltagningsföretag. Hans förmåga att skapa duktiga medarbetare har varit en stor del i framgången.

Jag lärde känna Ulf som anställd när han hade börjat bygga upp företaget i mitten av 70-talet. Det var en god trivsel och kamratskap i företaget. En viktig detalj i den kunskap som Ulf delade med sig av var att alltid marknadsföra företaget. "Ring kontoret, om inget finns att göra åk förbi alla byggen du ser på hemvägen och lämna broschyrmaterial."

Ulf har som stark personlighet satt färg på håltagningen i Sverige. Hans återinträde i branschen hälsas säkert med blandade känslor, men vi som känner Ulf vet att det åter blir litet fart.

Gunnar Landborg

Efter genomgången ingenjörsutbildning i Norrland där byggnadsmarknaden i slutet av 60-talet totalt kollapsat fanns ingen annan utväg än att ta flyttvägen söderut.

Jag började hos Terratest AB, ett dotterbolag till Atlas Copco. Mina första arbetsuppgifter var rent administrativa, för att så småningom enbart omfatta arbete med prospekteringsborrning och injekteringsarbeten.

Det sista året jag arbetade vid företaget ägnade jag enbart åt betongborrning och sågning. Det var under den perioden idén att börja egen verksamhet tog form.

Påskyndad av att arbetet med betongborrning och sågning sågs litet över axeln inom företaget startade jag eget 1970.

Vi som då hade startat företag och borrhade och sågade måste nog anses som pionjärer som var tvungna att arbeta oerhört hårt de första åren. Motstånd kom från många håll, bland annat fick man alltid konkurrera med lokala grovarbetarlag som många gånger hade bättre förhandlingsläge. En stor okunskap om metodernas fördelar var utbredd bland beställare samt en hel del skepticism. Det var även svårt att rekrytera kompetent arbetskraft till en början.

Nåväl, så småningom accepterades metoden fullt ut och expansionen inom håltagningsbranschen tog fart för att nå sin kulmen under slutet av 80-talet.

Det företag som jag startade 1970 fick så småningom sitt etablerade namn URAB, vilket står för Ulf Rönnqvist AB. Företaget växte fort med vidhängande problem, men tack vare mycket goda

medarbetare redde vi ut alla stormar. Företaget började i Stockholm i mycket blygsam skala, för att så småningom omfatta ett femtiotal medarbetare. I slutet av 70-talet och början av 80-talet startades i rask takt filialer. Först i Norrköping, Jönköping, Västerås, Uppsala, Linköping, Växjö och Lidköping, senare tillkom även en del mindre kontor i Nyköping och Oskarshamn.

Det var naturligtvis en inte helt smärtfri process att för en relativt orutinerad egenföretagare vara på rätt plats i rätt tid vid alla tillfällen. Det var också omöjligt att vara alla till lags i företaget. En del irritation uppstod mellan mig och mina medarbetare, som resulterade i avhopp till andra företag eller blivande konkurrerande egenföretagare. De flesta avhopp utfördes helt korrekt under gentlemannamässiga former medans en del, framför allt vid Stockholmsavdelningen, utfördes rent kriminellt. De flesta nyckelpersoner förblev dock lojala, varför händelserna inte satte allt för djupa spår.

Den avknoppning som URAB stod för måste man idag betrakta som positiv för branschen som helhet, man kan idag finna ett dusintal större och mindre företagare med sina rötter från just URAB.

Personligen har jag aldrig haft så roligt som under denna expansiva period. Företaget sysselsatte som mest cirka 200 medarbetare utspridda på cirka 15 olika distrikt i Sverige. 1989 sålde jag företaget för att ägna mig åt andra intressanta arbetsområden. De gyllene tiderna upphörde som alla vet 1990, varför de nya ägarna inte lyckades hålla företaget undan konkurs. Ytterligare nya ägare

övertog företaget, nu med rensad balansräkning, vilket medförde en bättre förmåga att överleva.

Samtidigt med uppbyggnaden av URAB startade jag företaget DIATOOL för tillverkning av diamantverktyg. Företaget lokaliserades längst upp i Norrland, vilket vid ett senare skede skulle visa sig vara alltför långt ifrån marknaden och kunderna. Det utvecklades bra så länge URAB var en av kunderna och jag själv kunde styra inköpen till mitt eget bolag. Denna fördel rycktes av naturliga skäl undan när URAB fick nya ägare. Diatool befann sig i en känslig situation, när dessutom lågkonjunkturen slog till i slutet av 80-talet var konkursen oundviklig.

Under 90-talet har jag varit sysselsatt med diverse olika projekt, bland annat har jag varit med om att utveckla en utrustning för att på ett rationellt sätt reparera skador på våra vägbanor. Jag har även intressen i ett medicintekniskt bolag inom röntgenteknologi.

När sedan tillfället kom att etablera sig på nytt inom håltagningsbranschen gjorde jag detta genom att tillsammans med en släkting i Norrland etablera ett företag. DHT-fyrkanten, som bolaget heter, har idag varit i drift i cirka två och ett halvt år. När sen URAB inte orkade längre i Stockholm fick jag tillfälle att skaffa norrlandsföretaget en syster i huvudstaden.

I Stockholm fanns personal kvar från min egen tid som ägare, varför jag aldrig tvekade att engagera mig på nytt. DHT-fyrkanten i Stockholm som företaget är döpt till finns för övrigt lokaliserat i fastigheten Nattskiftet 5, Hägersten, samma fastighet som en gång URAB ägde.

Somliga kan kanske hålla med om att cirkeln på sätt och vis är slut. Om inte åren hade hunnit ikapp vore det kanske intressant att spekulera ifall man hade kunnat kopiera mina tidigare framgångar med URAB. Jag fyller trots allt femtio år i år!

*Nedtecknat i mars 1995
Ulf Rönnqvist*

Mera håltagningshistoria...

Under cirka 15 år har jag arbetat och följt upp håltagningsbranschen och kunnat se de olika konjunkturen som har drabbat såväl håltagningsföretag som andra grenar inom byggsektorn. Det är speciellt en sak som jag har upplevt som ett ständigt problem när man arbetar med detta yrke; nämligen den dåliga exklusiviteten i att syssla med håltagning. Det är klart att det inte är så konstigt med tanke på den arbetsmetod vi är tvingade att använda, "oljud och slask". Man kan ju inte skära betong med pennkniv!

Et problem som ständigt vilar över våra företag är den prisnivå som vi har mycket svårt att arbeta upp. För att kunna analysera detta problem måste vi vrida tillbaka klockan cirka 20 år i tiden.

Att ha en titel som grovarbetare på den tiden var ett ganska vitt begrepp med tanke på hur dessa killar hade det ute på byggena. Det är inte mer än 15 år sedan man använde dessa arbetare som några slags omänskliga bilningsrobotar.

Jag var då vid ett tillfälle på besök på en arbetsplats i Mönsterås som ligger i norra Småland, då man höll på att ta upp hål för nya dörrar i metertjocka skyddsrumsväggar. Metoden man använde där var väldigt "macho".

Man hade plastat som små burar mot väggen för att dammet inte skulle störa övriga yrkesgrupper på bygget. I taket på denna lilla plastbur hade man satt en krok för att kunna hänga en stor tryckluftsbilningshammare. Där inne stod också en kille som med handkraft tryckte verktyget mot väggen. Det tog förstås flera dagar att uppnå ett hål på 1x2 meter.

Jag sökte då upp den platsansvarige på detta bygge som drevs av BPA. När jag hade presenterat mig och berättat för honom hur vi kunde sömborra med en diamantborr och hur vi kunde göra livet litet lättare för hans grovarbetare tyckte han att det var en god idé. Strax bakom mig hade det dykt

upp en nyfiken gammal man som berättade att han hade varit stenhuggare i sina verksamma dagar. Han uttryckte sig på följande sätt: "Det är inte klokt vad den nya tekniken har gått fort, tänk när jag höll på att ta upp hål för 20 år sedan, då hade man inga såna fina tryckluftsmaskiner som den där valpen inne i plastburen fått som hjälpmedel. Nej, på min tid var det bara slägga och stålkil som gällde." Jag berättade då för den gamle herrn att jag var där för att presentera en ganska ny teknik som gick ut på att ta upp hål med hjälp av diamantverktyg. Då tittade den gamle på mig och sa: "Du ska inte driva med en gammal man, pojkvasker!", och därefter vände han sig om och gick.